

Nederlandse vertaling van de liederen op de cd 'Echo' van Shandiz Ensemble.
De liederen zijn gebaseerd op gedichten van de Iraanse dichter M. Sereshk.
De teksten zijn uit het Perzisch vertaald door Fredoen Valianpour.

NB De eerste tien nummers op de cd zijn instrumentaal. Daarna volgen onderstaande nummers.

track 11

Voor jullie tijd
evenals jullie
velen
schreven op de wind
met spinrag:
"lang leve dit heuglijke eeuwige rijk".

track 12

Mijn stille land!
Waar is de ziel van je lentes gebleven?
En de bezeten hartstocht van je menigte nachtegalen?

Jouw hemel is overal het plafond van een gevangenis.
Waar is het licht van de dageraad van je donkere nachten gebleven?

track 13

"Naar welke plek zo haastig op weg?"
Vroeg woestijnplantje aan de bries.

"Ik ben bedroefd geraakt door deze plek.
Geen zin om te reizen?
Weg van het stof van deze zandwoestijn?"

"Niets liever dan dat, maar wat kan ik doen,
ik ben hier vastgenageld."

"Naar welke plek ga je zo haastig?"
"Daarginds, waar het ook is, zal mijn plek zijn,

overal behalve deze streek.”

“Het ga je goed, maar om de vriendschap en Gods wil,
wanneer je deze schrikwekkende woestijn
gezond en wel achterlaat, breng dan mijn groeten over
aan de bloesems en aan de regen.”

track 14

Meermalen heb ik de hemel aanschouwd
met donkerder wolken dan deze.
Maar zeg het mij
oh blaadje:
aan de horizon
het verdriet van welke gevangen vriend wordt vertolkt
door deze ochtendwolk
die zo bedroefd en regen-dragend is?

track 15

Iedere golf van de Kaspische Zee draagt zwart van rouw.
Het bos is bedroefd en alle planten zwijgen.
Wat voor lente is dit mijn God,
dat in dit weiland van verdriet
de rode tulpen het bloed van martelaars vertolken.
Hun namen zal het middernachtelijke geneurie van Maastan wezen
opdat ze niet vergeten zullen worden.

track 16

Mijn adem is ontnomen door deze nacht,
breek de deur van deze ommuring!
Breek de deur van de behekste ommuring van deze tijd.
“Wil de zon niet opkomen na deze nacht?”
Wees jij maar je eigen zon en breek de betovering!
Zing zolang je er bent want zingen is leven.
Breek, met een lied, de angstwekkende ommuring
van deze streek.

track 17

Ik benijd de stilte van dit moeras niet
dat zo kalm in de weide van de nacht in slaap gevallen is.

Ik ben de zee en ken geen angst voor de storm,
de zee, eeuwig, verstoord in haar slaap.

track 18

De felle verliefden die de nacht niet dulden,
die stormvogels met vleugels gespreid,
om wie op de dag van hun dood
de zee, de zeegolven en de rotsen hebben gehuild,
zijn vertrokken en de slapende stad heeft ze niet gekend.

Je zei, lieveling: dor is geworden deze aarde.
Maar kijk, wat van hen bekomen is voor je ogen:
elke ochtend en nacht berooft de orkaan hen van het leven
en toch...

Toch zullen ze niet de laatste klaprozen zijn van deze tuin.

track 19

Op de laatste pagina van het reisverhaal
van de regen staat dit:
de aarde is verziekt.